

TANJA DOMANČIĆ O ŽIVOTU I RADU SA SVOJIM SUPRUGOM ZDENKOM DOMANČIĆEM

ZDENKO I JA – POČETAK NAŠEG PUTOVANJA

U braku sa Zdenkom Domančićem sam 28 godina. Kakav je bio naš prvi susret? Bio je sudbonosan, sigurna sam - kozmički predodređen, susret koji se nije mogao izbjegnuti, put koji je bio zacrtan sigurno nekim višim planom i zadatkom. Jer, u ovoj našoj gustoj materijalnoj dimenziji uvijek postoji viši smisao ljudskih susreta. Ne postoje slučajnosti, postoje samo sinkroniciteti, slike po unaprijed i planski kreiranoj božanskoj skici. Takav je bio i naš prvi susret. Bio je to susret dviju duša, obilježen dubokim i mističnim pogledom. Pečat za cijeli život. I moj, i njegov. Nije to bio romantičan susret kao u lakim filmovima i prolaznoj literaturi, bilo je to daleko od lude i plitke zaljubljenosti. Još u samom početku nije bio zanos koji će vremenom blijediti i postepeno se gasiti. U ta teška i turbulentna ratna vremena u bivšoj Jugoslaviji naš je susret bio sudbonosan jer nas je pored emocionalne povezanosti čvrsto zbližila tuga zbog ljudskog stradanja, želja za boljim, plemenitijim, smislenijim životom. Već je to bio čvrst temelj za zajedničku borbu i udruženi rad na ljepšoj i svrhovitijoj budućnosti.

MOJI PRVI SUSRETI SA ZDENKOVOM METODOM

Ja zaista nisam znala čime se Zdenko bavi, pa tako ni naše upoznavanje nije bilo vezano za to područje njegovog rada. Naš susret je zaista bio susret duša koje su težile jedna drugoj u uzajamnoj svrsi i nadopunjavanju. Prepoznala sam odmah u njemu snažnu i osebnju energiju, viši zadatak, posebnu karizmu koja ga je posebno izdvajala. Prije susreta sa Zdenkom prošla sam kroz bolno iskustvo sa bolešću svoje majke i prateći njegov rad i nevjerojatne uspjehe došlo je do spontanog pomicanja granica mog doživljaja bolesti, liječenja, iscjeljenja, ozdravljenja. Pa i životne svrhe. Počela sam dublje shvaćati da smo svi mi, prolazni putnici na ovom svijetu, puno više od svog tijela, svoga uma, svojih fizičkih limita. Zdenko je otvorio put i mom rastu i putovanju kroz beskrajne prostore divne i iscjeljujuće energije, koja je prolazeći kroz njegove ruke činila čuda. Svakodnevno sam imala čast da budem svjedok i suradnik u fantastičnim situacijama gdje je Zdenkova terapija pomicala granice mogućeg i postizavala rezultate nad kojima je i konvencionalna medicina često ostajala bez riječi, nerijetko bila i zadivljena.

ŽIVOT SA ZDENKOM – PREPLITANJE OSOBNOG I POSLOVNOG ZAJEDNIČKOG ŽIVOTA

Zdenko je imao svoju misiju. Veliku i tešku, bez čvrstih garancija za uspjeh i društvenu afirmaciju. Sa ovom našoj zajedničkom plovidbom, to je postao i moj put. Veliki ljudi imaju velike zadatke, visoke ciljeve i nije lako držati korak s njima. Treba puno razumijevanja, tolerancije, odustajanja od nekih osobnih želja i ciljeva, prilagođavanja i hrabrosti. Veoma često nije bilo lako. Trudila sam se u svakom trenutku da mu budem prava potpora, pratila sam njegov put čak i onda kada mi je bilo jako teško, znajući da sam samim tim dio jednog većeg cilja, dublje svrhe. Vjerujem da sam u tome i uspjela. U svakom trenutku je njegov izbor bio i moj prioritet. Zdenko je to znao i cijenio je moj doprinos. Bila sam svih tih godina zadivljena njegovim humanizmom, zadovoljstvom s kojim je uvijek iznova pomagao bolesnom čovjeku, entuzijazmom u pristupu svakom bolesniku. Možda sam na tom putu pomalo i gubila samu sebe jer sam na prvo mjesto stavljala njegove želje, ciljeve, planove, podređujući sebe višem cilju. Smatrala sam da je tako ispravno. Nije lako pratiti velike ljude. Povijest je to pokazala – veliki umovi i napredne duše hodali su kroz život uvijek malo „uzdignuti“, od zemlje. Oni slijede neke duboke impulse svoje duše koje nije lako uvijek razumjeti i podržavati. Važna im je pomoć najbližih u praktičnim životnim pitanjima jer im je potreban netko tko će im krčiti put kroz ovu surovu zemaljsku džunglu. Veliki ciljevi traže posvećenost, pa možda i žrtvu. Trudila sam se da nađem balans – biti dio misije i biti svoja. Nadam se da sam pomalo i u tome uspjela.

POGLED UNATRAG...

Naš je obiteljski i poslovni život bio iznimno dinamičan, sadržajan, pun novih i lijepih poznanstava, prijateljstava, borbe, uspjeha. I povremenih poraza, naravno... Je li nečega nedostajalo? Životne dinamike svakako nije, ali mira i opuštenosti nije bilo dovoljno u našoj svakodnevici. Gotovo uopće nije bilo predaha u našem radu. I kad smo formalno bili na „odmoru“, pravog odmora nije bilo. Planovi, organizacije, telefoni, dogovori...to me je često jako iscrpljivalo. Propuštene su prilike za neka sitna zadovoljstva koja bi nam oboma puno značila. Šteta, ali sad mi je jasno da je naša misija bila kao snažna bujica koja nas je nosila, ponekad i tamo gdje nismo htjeli, željeli ili planirali. Moji snovi? Jesu li ostvareni? Sigurno nisu, bar ne svi... Puno toga nisam uspjela ostvariti. Moglo je biti više pravog odmora od posla, borbe, problema. Odmora uglavnom nije bilo, u tom dinamičnom životnom tempu usput smo pomalo pogubili komadiće svoje duše koji su čeznuli za jednim sasvim običnim i „dosadnim“ životom. Ali, teško je znati koliko je tu bilo našeg svjesnog izbora, a koliko kozmičkog zadatka u kome smo mi samo figurice koje prate zacrtani put. Znat ćemo jednog dana kad se svaki naš izbor osvijetli onim pravim svjetlom.

BIOENERGIJA, PUT U JOŠ NEDOVOLJNO ISTRAŽENE PROSTORE NEMATERIJALNOG SVIJETA

Biti iscjelitelj nije lako. Ima tu borbi na puno različitih frontova. Trebalo je sve te prepreke vješto prevazilaziti, zaobilaziti administrativne i razne druge zamke, prepoznati opasnosti, rizike, izboriti se za priznanje i status. Konvencionalna medicina uvijek je pokazivala skepsu (osim svijetlih primjera kojih je ipak bilo), nerazumijevanje pa i otvorenu osudu. Bilo je tu i vrlo neugodnih situacija. Ali, znali smo i sami da ta borba neće biti ni laka, ni kratka. U prirodi čovjekovoj je, nažalost, da osuđuje ono što ne razumije, čega se u svom neznanju plaši. Neopipljiv nematerijalni svijet valova i kvantnih zakona nije lako objasniti čovjeku čiji se doživljaj svijeta bazira na čulnim saznanjima koja su ipak ograničena našom gustom materijalnom strukturom. Zdenkov zadatak u pomicanju tih mentalnih granica bio je toliko važan, ali i – izuzetno težak. Na terapijama i tečajevima mogla sam pratiti koliko se ljudi mijenjaju, koliko njihov doživljaj sebe, bolesti, života postaje dublji i jasniji. Sa Zdenkom sam „rasla“ i ja. I moje oduševljenje rezultatima terapija nije se svih ovih godina smanjivalo. Broj Zdenkovih terapeuta sve je više rastao, terapija se sve više prakticirala i učila diljem svijeta i postizali su se fantastični rezultati. Zdenko je uživao u pomaganju, to je bio njegov svijet i njegova najveća ljubav. S ljubavlju je također prenosio znanje svojim učenicima i očekivao od njih da budu pravi ambasadori i prenosioci znanja svog majstora.

RADOSTI I MUKE NAŠEG ZAJEDNIŠTVA

Ništa vrijedno ne stiže se lako, stara je, i u životu puno puta potvrđena istina. Da bi se prokrčio put kroz gotovo neprohodne puteve društvenog priznanja bilo je potrebno savladati puno administrativnih prepreka, boriti se sa ljudskom ograničenošću, vjerskim dogmama i zabludama, strahom od nepoznatog, društvenom krutošću, nepovjerenjem oficijelne medicinske zajednice... dugačak je spisak. Dobar dio te borbe preuzela sam ja na sebe. Trebalo je „pripremiti teren“ da Zdenko može bez teškoća pratiti svoj put. Nalazila sam načina da njegovi visoki kriteriji po pitanju prostora, radnih uvjeta i sličnih okolnosti, budu maksimalno ispunjeni. Bilo je tu, naravno, povremenih napetosti, konstruktivnih sukoba, ali nekako smo uspjeli doći do zajedničkog rješenja, čak i onda kada su nam se stavovi razmimoilazili, čak i onda kada su nam pogledi na konkretne situacije bili potpuno različiti. Zdenko nikada nije lako prihvaćao različitost mišljenja. Uvijek mu je bilo potrebno neko vrijeme da procesuiraju tuđe mišljenje koje s njegovim nije bilo kompatibilno. U svakom slučaju, trudila sam se osloboditi ga

brige nad banalnim operativnim preprekama. Ja sam bila tampon-zona između njegovog svijeta i svakodnevne rutine s puno problema. Ta pozicija nije bila laka i zahtijevala je od mene punu posvećenost. I fleksibilnost, svakako. Ovozemaljski problemi bili bi veliki ometači u Zdenkovom radu. Bila sam uvijek njegov portparol, ambasador, savjetnik i prijatelj. S druge strana, veliki su plodovi našeg zajedničkog truda, izgradili smo sustav u kome se Zdenkova metoda promovira i prakticira na pravi način, Zdenkovo je ime zaštićeno i respektabilno. To nije bilo lako postići. Bog nam zaista natovari na leđa onoliko tereta koliko smo sposobni ponijeti i istrajati u tome. Žrtve nisu male, ali radosti takvog uspjeha su velika nagrada za sve proživljene neugodnosti i napore koji su uloženi.

BUDUĆNOST ZDENKOVE METODE – MOJA VIZIJA

Moj suprug je bio i ostao veliki vizionar, nažalost često neshvaćen od mediokriteta, odbacivan i potpuno nepravedno napadan. U cijelom tom ružnom društvenom aranžmanu često nije bilo dovoljno sluha za njegovo vizionarstvo i progres. Veliki dio svjetske populacije nije još uvijek dovoljno produhovljen, empatičan i otvoren ka duhovnosti. Ali, ipak se mijenja, sitnim koracima doduše, no svakim danom sve se više ljudi oslobađa ograničavajućih zabluda i predrasuda. Zdenkova i moja borba sigurno je dala svoj doprinos. Tu će borbu nastaviti svi ljudi otvorenog srca i uma. I moj zadatak je još veći. Napraviti ću sve što je u mojoj moći da se Zdenkova misija nastavi i razvija uz pomoć njegovih odanih i poštenih učenika. Vrijeme će profiltrirati one prave sljedbenike koji su uspjeli proniknuti u pravu bit Zdenkovog učenja i misije i koji će na pravi način prakticirati i širiti Zdenkovu metodu. I nakon nas, u budućim vremenima, u boljem svijetu, koji će, nadam se, biti spremniji, hrabriji, sposobniji za nove puteve i bolje izbore.